

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שרה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

הפצת היהדות - בלי פוליטיקה

הרב ישעיהו הרצל

הגעתי לתקופת לימודים בישיבה שבחצר הרבי לקראת תשרי תשכ"ה (1964), ובטבת נכנסתי לראשונה ליחידות לקראת יום הולדתי. לפני היחידות כתבתי על פתק כמה שאלות ועניינים שונים, אך בפועל העניין הראשון שעליו דיבר עמי הרבי דווקא לא היה מוזכר כלל בפתק שלי, והיה לפלא בעיניי - בנוגע לאמירת תהלים בלילה: "מן הסתם אתה יודע שאצלנו לא נוהגים לומר תהלים מצאת הכוכבים ועד חצות לילה, חוץ מאשר בעשרת ימי תשובה, ראש השנה ויום הכיפורים. גם בהושענא רבה רק מחצות הלילה. חומש ותניא אפשר גם בלילה."

אחר כך החל הרבי לענות על השאלות ששאלתי. אחד הנושאים היה בנוגע לעריכת חשבון נפש - הרבי אמר שצריך לעשות חשבון נפש, אבל צריך לקבוע לכך זמנים מיוחדים ובלילה דווקא - לא ביום, משום שביום זה רק עלול לבלבל את האדם מעבודתו. באותה יחידות הרבי גם הורה לי ללמוד כמה פרקים בעל פה מתוך ספר התניא מפרק כ"ו והלאה - פרקים העוסקים בנושא השמחה.

עניין נוסף ששאלתי היה בקשר לתפילה - כתבתי שלפעמים קשה לי להתפלל מתוך הסידור, ונדמה שאפשר להתרכז יותר בעניינים עצומות. תשובת הרבי הייתה שצריך לפחות שהסידור יהיה פתוח לפניי בשעת התפילה, שכן כשהסידור פתוח אז "האותיות מאירות לאדם המתפלל".

ביקשתי גם ברכה עבור אבי, אבל כשהרבי הגיע לשם שכתבתי, הוא שאל, "כתבת פנחס לייביש, אבל קוראים לו הרי גם מיכאל - זה לפני פנחס לייביש או אחרי?" וכשעניתי מיכאל פנחס לייביש, הרבי הוסיף בעיפרון, ואחר כך בירך אותי ליום הולדתי.

בטבת תשכ"ו (1966) הגעתי שוב לרבי לתקופת לימודים. ביחידות שהייתה לי לפני שחזרתי ארצה בפעם הקודמת, סיפרתי לרבי שאבי כבר מדרבן אותי בנוגע לשידוך. "היות שמנהג ירושלים להתחתן בגיל צעיר יותר", אמר הרבי, "כדאי שתתחיל כבר לחשוב על זה". אכן, בפעם הזו נפגשתי עם זוגתי, ולפני שבת מברכים ניסן נכנסתי ליחידות וביקשתי את ברכתו של הרבי לשידוך. הרבי התעניין ושאל כמה שאלות ולבסוף בירך אותי הרבה ברכות. בין היתר אמר שהיות שלא נספיק לעשות את החתונה לפני פסח אלא רק אחרי שבועות, שאלמד בינתיים עוד מסכת.

בהתוועדות שבת מברכים נישתי לרבי עם בקבוק משקה לקראת ה"ווארט" שנקבע ליום חמישי באותו שבוע. הרבי מזג לכי כוס מעט מהמשקה אחרי שמזג מהבקבוק לכוסו, ובירך אותי "לחיים ולברכה". אחר כך הורה לי הרבי שבנוסף לחזרת מאמר חסידות בעל פה, כמקובל, שאדבר במהלך הווארט גם בנגלה. "ואם יפריעו לך תאמר שאני הוריתי לך", הוסיף. תוך כדי שפסעתי אחרונת, הרבי שב וקרא לי ואמר, "אך תכין היטב!"

בווארט נכחו כל רבני ומשפיעי הישיבה, ובין האורחים היה גם רב ליטאי חשוב מצד משפחת הכלה. בנוסף לחזרת מאמר חסידות, גם אמרתי עניין בנגלה, כפי שהורה לי הרבי. אחר כך נודע לי שכאשר נכנסה הנהלת הישיבה לרבי למסור דיווח כדרכם מדי חודש, הרבי התעניין בנוגע לווארט. הם סיפרו לרבי שאותו רב, הרב מנדל שמו, הביע פליאה על כך שהבחור דיבר בנגלה ואף טיבל את דבריו בדעת הרבוג'צ'ובר. על

כך הגיב הרבי, "מה הפלא? הרי הרבוג'צ'ובר היה משלנו" (רבי יוסף רוזין, המכונה הגאון מרוג'צ'וב היה חסיד חב"ד-קפוסט).

מועד החתונה נקבע לט"ו תמוז, אך הגיע חג השבועות וטרם הודפסו ההזמנות. מיד למחרת החג ניגש חמי לטפל בעניין, ומכיון שרצה להיוועץ בי בקשר לכך, שלח שיקראו לי לצאת לרגע מה"כינוס תורה" שהתקיים, כרגיל באסרו חג. עמדנו ברחבת הסוכה מחוץ ל-770 ושוחחנו, ופתאום עבר הרבי במדרכה בדרכו הביתה. כאשר הבחין בנו, נעצר וסימן לעברנו בידו סימן תמיהה. מיד רצנו להתקרב למקום בו עמד הרבי. "מה קורה, הרי כינוס תורה עכשיו?" תמה הרבי. חמי התחיל לתרץ בחיל ורעדה ממש שזה עניין דחוף מאוד, ולא מצאנו זמן אחר. אבל הרבי מיד שאל בתמיהה, "באמצע כינוס תורה?! בשביל דברים כאלה צריך לגזול משעות השינה, לא על חשבון לימוד תורה. שייכנס, ושייקח גם אותך עמו!"

מאז נהג ראש הישיבה הרב מנטליק לבקש ממני שאחזור ואספר את הסיפור הזה בפתח כינוסי התורה, כדי לעורר על החשיבות הרבה שייחס הרבי להשתתפות בהם.

נשארנו בניו יורק כמה חודשים אחרי החתונה, ואז נסענו לארץ הקודש, שם למדתי בכולל כהוראת הרבי. באותן שנים נסענו פעם בחנוכה לבקר אצל הוריי בירושלים. ביקר אז בביתם גם ראש ישיבת גייטסהד, ישיבה ליטאית חשובה באנגליה, שהכיר את אבי מהתקופה שלאחר חתונתי. כמובן ששוחחו בדברי תורה, וגם אני כוודתי לדבר. חזרתי אז שיחה של הרבי על המובא בתניא בנוגע ל"ייחוד נפלא שאין ייחוד כמוהו" בין יהודי לקב"ה על ידי לימוד התורה, ובה מבאר הרבי שייחוד נפלא זה הוא בעיקר על ידי לימוד פנימיות התורה, תורת החסידות.

«

לציון שבועים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע
באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות | רעיונות אישים

בשנת תשל"ז (1977) הוצע לי לכהן כרב בכפר תבור. כתבתי לרבי, ותוכן תשובתו הייתה, "באם ינהיג את הרבנות על פי השולחן ערוך, שיקבל את המשרה". עבודת הרבנות מזמנת מצבים מאתגרים, והרבי התנה את הסכמתו בכך שאחליט בתוקף שלא להתפשר ולא לסטות כהוא זה מדרך ההלכה.

בתקופת הרבנות שלי בכפר תבור, הוצע לי פעם תפקיד מסוים בתחום ההוראה והפצת המעיינות. נטייתי לסרב להצעה, שכן הרגשתי עמוס מדי ולא היה נראה לי שאוכל לקחת על עצמי פעילות נוספת. לפני שהחלטתי, שאלתי את הרבי על כך, ובתשובתו הוא שלל את חששותיי. הרבי הזכיר את מאמר חז"ל במסכת מגילה, "רווחא לבסימא שכיח", שפירושו: "יש מקום [בבטן, גם אחרי שכבר שבעים] לדברים מתוקים" - כלומר, לא רק שתפקיד נוסף זה לא יזיק לי, אלא הוא יביא תוספת מרץ וחיות. אכן, במהלך אותה תקופה החלה תנופה גדולה בכל ענייני הפצת היהדות, שאת תוצאותיה רואים ב"ה עד היום הזה.

הרב ישעיהו הרצל כיהן כרבה של כפר תבור בשנים תשל"ח-תשס"ו (1978-2006), ומאז מכהן כרבה של נוף הגליל. הוא רואיין בביתו, בחודש אייר תשע"ה (2015).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב של' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויזכר שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תש"ו (1950) — במענה לשאלת המשפיע הרב ניסן מננוב, האם לדחות את חתונת בתו שנקבעה לתאריך שחל בתוך ימי השלושים להסתלקות אדמו"ר הרי"צ ב' שבט, השיב הרבי שלדעתו יש לערוך את החתונה במועדה ולשמח את החתן והכלה בניגוני חב"ד. אחר כך הוסיף הרבי: "ידוע שאצל הנשיאים... הנה בעת אמירת המאמר היה אומר מילות בודדות שהיו שייכות רק לפרטים מן השומעים וכל אחד ואחד היה שומע רק השייך אליו... והנה גם במאמר של יום ההסתלקות [מאמר "באתי לגני" של שנת תש"י] ישנם כמה וכמה בעל שם'סקע ווערטער [ביטויים שמימיים] ופתרון שאלתו כמו שכתבתי לעיל הוא לפענ"ד שם ראש פרק ה'". במאמר באתי לגני שם הזכיר אדמו"ר הרי"צ את תוכן עניין הנישואים תוך ציטוט מאמר חז"ל "איש ואישה זכו שכינה ביניהם", וכן את סיפור הגמ' על חכמי ישראל שהידרו במצוות שמחת חתן וכלה ועל המדרגות הנפלאות שלהן זכו להתעלות בזכות כך. לקראת סיום מכתבו כותב לו הרבי, "בטח ישמע - דערהערן [יפנים] - מה שכתוב בראש פרק ה' וישמיע לחתן ולכלה ולכל המסובין".¹ ה' באדר

1 אגרות קודש ג, עמ' רמב

מורפס ומופץ באה"ק ע"י צעירי אגודת חב"ד / המרכז לעזרי שלוחות ט"ל 1777-03-373

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

בפעם הבאה שביקרתי אצל הרבי, הזכרתי גם את המאורע הזה בדרך אגב בפתק שכתבתי לפני שנכנסתי ליחידות. לא חשבתי שהרבי יתייחס לכך, אך הרבי דווקא התייחס. "האם דיברתם גם ב'נגלה'?", שאל. כשהשבתי בשלילה, אמר הרבי, "חבל, אולי זה היה מקרב אותך לחסידות, ובכך גם מקרב את הגאולה", והרבי הורה לי לכתוב עניין בנגלה ולשלוח לו. כמוכן שכך עשיתי, התיישבתי וכתבתי על סוגיית "מצוות צריכות כוונה" ושלחתי לו, אבל למדתי מכאן ש"הפצת המעיינות" זה לא רק על ידי חסידות. זהו מסר שאני משתדל להעביר בכל הזדמנות לתלמידי הישיבה: "צריכים לדעת נגלה היטב, וכשיודעים נגלה, אפשר לקרב לחסידות".

באותה יחידות הרבי גם דרבן אותי לפרסם חידושי תורה שכתבתי. הוא אמר שאבקש משני אנשים לעבור על הדברים, ואם הם יקבעו שתהיה בהם תועלת לרבים ושכדאי לפרסמם, שאדאג לקבל עליהם מראש הסכמות מרבנים.

בתחילת חודש אדר תשכ"ט (1969) עברנו לקריית מלאכי, וזכינו להיות בין חמשת המשפחות הראשונות שהתיישבו שם בשליחות הרבי, כדי לייסד את שכונת "נחלת הר חב"ד". פעלנו שם רבות בקרב עולי גרוזיה הרבים שהתיישבו בעיר. מאחר שלא היה לנו עדיין בית כנסת משלנו, התפללנו בבתי הכנסת שלהם, בנוסף שלהם ובמנגינות שלהם, וארגנו שם שיעורי תורה והתוועדויות.

אחרי כמה שנים החלו להגיע הצעות לרבנות ביישובי האזור וכן הצעות לעבוד בשדה החינוך, ובמקביל הייתה גם הצעה להצטרף לכולל חדש שהוקם בעיר נצרת עילית (כיום, "נוף הגליל"). כתבתי לרבי על תשע הצעות שונות שהיו לי, ומכל האפשרויות הורה לי הרבי להתעניין בכולל בנצרת עילית.

כך הגענו לעיר בתחילת תשל"ב (1971), והתחלתי ללמוד בכולל של ה"תנועה להפצת תורה". בתחילה הייתי האברך החב"די היחיד באותו כולל, ובהמשך הצטרפו נוספים. הסדר היה שלמדנו בכולל כחצי יום, ובשעות אחר הצהריים והערב היינו יוצאים לפעילות בעיר וביישובי האזור.

אגב, ביחידות שהייתה לי באחד הביקורים הבאים, הורה לי הרבי שאחרי שאחזור לארץ, אארגן התוועדויות בריכוזי אנ"ש חסידי חב"ד ואסביר להם עד כמה חשוב להגיע להתיישב במקומות כאלה, כמו זה שבו אני נמצא - מקום שבו אפשר לשלב בין לימודים תורניים בכולל ובין הפצת היהדות. אכן כשהגעתי ארצה ארגנתי התוועדויות בכפר חב"ד ובנחלת הר חב"ד, ויצאו מכך דברים בנוגע לפועל.

המצב אז בעיר לא היה פשוט מבחינה דתית. היו אמנם מעט דתיים, אבל מרבית התושבים כמו גם השלטון המקומי לא גילו יחס אוהד במיוחד, והאווירה הזו הקשתה על פעילות של הפצת היהדות. כתבתי על כך לרבי, ותוכן המענה שלו היה, "קרב לוודאי שאם לא יתערב בענייני פוליטיקה - ימצא חן בעיני כולם".

בעיה נוספת שעליה כתבתי אז לרבי הייתה בנוגע לחינוך הילדים. בתי הבכורה הגיע לגיל הגן, ולמרות שהיה בעיר גן דתי, הוא לא התאים למורה התורנית שרצינו מבחינת תכנים, צניעות וכדומה. התלבטנו האם במצב כזה לא עדיף שתישאר בבית, אך הרבי שלל זאת. כשנסעתי לרבי בחודש תשרי הבא, התייעצתי עם הרב חודקוב, מזכירו של הרבי לגבי בעיה זו. לא יכולנו להשאיר את הילדה בבית, ומצד שני, גם לשלוח אותה לגן הקיים הייתה אפשרות בעייתית מבחינתנו. המסקנה שעלתה מאותה שיחה הייתה שיש לפתוח בעיר גן חב"ד.

בעקבות ההחלטה על הקמת הגן, פעלנו במרץ לרשום ילדים וב"ה נחלנו הצלחה. התחלנו עם גן אחד, ובהמשך הוקם גן שני. אחרי שנודע שהגיעו לעיר עולים מגרוזיה, נרתמתי לפעול איתם ולשכנעם לשלוח את הילדים לחינוך תורני. בזכות הפעילות שעשיתי בקרב עולי גרוזיה בקריית מלאכי הכרתי מעט את השפה, וכעת נעזרתי גם בניסיון הזה. בשיתוף פעולה עם רשת החינוך החב"דית "אהלי יוסף יצחק" הוקם בית ספר חב"ד בעיר, בית ספר שעם השנים גדל והתבסס.

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו חובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the **REBBE**

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד